

време търпѣніето си, и негли сѣ покае грѣшникътъ, негли заблѣдената овца сѣ завърне, потрай, почакай. Това е крайното благоотровіе Божіе, което та зове, а ты сѣ не клеешь; което та тхрси, а ты сѣ не връщашь, и при сичко това търпи.

Нз ако ты, о грѣшнице, отъ истина сѣ покаешь, и ако ты отъ истина, заблѣдена овцо, сѣ завърнешь, сѣ колка радость, мыслишь, че та приема добріатъ Пастырь на овцѣты? Той та взема на рамената си, сиречь, той ти помага сѣ сичката сила на Божественната си благодать; той та заносѣ въ стадото си, сиречь въ мѣстото на спасеніето; той та стиска на всѣкъ день въ обатіата на любовь-та си; една заблѣдена овца е дошла въ стадото, и овчерьтъ сѣ радва бескрайно. Ангели, Свѣтїи, сзрадвайте ми сѣ, защото найдохъ овцата си, които изгвѣихъ, „ѿкъ ѡбрѣтѡхъ погѣвшю сѣвцѣ.“⁽¹⁾ Единъ грѣшникъ сѣ покаюка тѣка на зема, и тзржествѣва свѣтло Радъ на небето: „Радость бѣва на небето за единъ грѣшникъ, кога сѣ покае.“ Нз защо толка радость? Отъ това какво придобѣва Богъ? да ли отъ това сѣ умножава нѣкакъ блаженството, и славата мѣ? не. Прочее кое накарва Бога да сѣ радва толко за покаеніето на единъ грѣшникъ? нищо дръго, освенъ неговото благоотровіе; о безмѣрно Благоотровіе! о непостижимо благоотровіе Божіе! Нз Боже многоблагоотровный, „чтѡ єсть человекъ, ѿкъ помниши єгѡ, ѿли сѣиъ человекъ, ѿкъ посѣщѣши єгѡ?“⁽²⁾ що е единъ человекъ? единъ малкъ червъ на зема, едно вреніе? една прѣсть? едно нищо? и показвашь толка любовь. и толка милость къмъ него? и сѣ трѣдишь толко, за да го спасишь? Тойзи неблагодарніатъ (человекъ) е прѣстѣпилъ твоитѣ заповѣди, той е потѣпкълъ закона ти, похѣдилъ е името ти, той е прѣзрѣлъ таинствата ти, той е живѣлъ толко време далечь отъ благодать-та ти; или поне не помнишь ли толко, колкото ти е сзгрѣшилъ? „чтѡ єсть человекъ ѿкъ помниши єгѡ?“ що е человекъ? отговара благоотровный Богъ: той е единъ грѣшникъ, тзї, нз той е сздание на моитѣ рѣцѣ. „Живѣ съмъ азъ, и не цѣ смърть-та на грѣшника, за да сѣ възвърне, и да живѣи.“^[3] познава сздателътъ сзданіето, и носи немоцитѣ, и прощава прегрѣшеніата.“^[4] Оутѣши сѣ прочее грѣшнице; ты си сгрѣшилъ отъ истина, нз отъ сѣкой человекъскый грѣхъ сѣкогажъ по-голѣмо е благоотровіето Божіе. Ты си сгрѣшилъ,

[1] Лук. гл. 15. ст. 6. [2] Псал. 8. ст. 4. [3] Іезек. гл. 33, ст. 11. [4] Василій за покалн.